

Geachte leden van de Raad,

Dank jullie wel dat ik vandaag kort mag aangeven waar ik tegenaan loop.

Ik woon op dit moment alleen in een ruim huis met vier slaapkamers, een grote zolder waar makkelijk slaapkamers zouden kunnen worden gemaakt en een flinke tuin. Ooit was dit een ideale plek voor mijn dochters en mij, maar nu is het voor mij, als alleenstaande, simpelweg veel te groot geworden. Het onderhoud van huis en tuin gaat gewoon door, en de ruimte staat voor het grootste deel leeg.

Mijn wens is heel simpel: ik zou graag willen verhuizen naar een comfortabel appartement, met lift en met minstens twee slaapkamers en een ruim balkon op het zuiden. Een plek waar ik fijn en zelfstandig kan wonen, zonder het gevoel dat ik onnodig veel woonruimte bezet houd.

In de tijd van mijn ouders, 20 jaar geleden, was dit nog goed mogelijk. Tegenwoordig kan dit dus duidelijk niet meer.

Helaas blijkt dat soort appartementen onbereikbaar. Ze worden óf niet gebouwd óf zijn financieel niet haalbaar, óf simpelweg niet beschikbaar.

Daardoor zit ik vast: ik zou wel willen doorstromen, maar ik kán het niet.

Als ik een passende woning wil, dan zal ik maar een traplift moeten nemen.

En dat is zonde. Want mijn huidige woning zou perfect zijn voor een gezin dat op zoek is naar ruimte. Maar zolang er geen passend en betaalbaar alternatief voor mij beschikbaar is, blijft die doorstroming uit – en blijven gezinnen zoeken naar een woning die ik in feite niet meer nodig heb.

En eerlijk gezegd voelt dat steeds ongemakkelijker. Want ik beseft heel goed dat mijn huis, met al die ruimte, juist hard nodig is voor gezinnen die wanhopig op zoek zijn naar een geschikte woning. Ik houd nu – ongewild – een huis bezet dat veel beter benut zou kunnen worden. Dat wringt. Zeker in deze tijd, waarin de woningnood in Nederland zo groot is. Ik voel me daar soms zelfs schuldig over. Maar ik word gedwongen door hoe het gaat.

Ik doe daarom een oproep, juist ook aan omwonenden: denk bij het woonbeleid ook aan mensen zoals ik – alleenwonenden die graag kleiner willen wonen, maar nergens heen kunnen. Met de juiste ondersteuning en het juiste woningaanbod, kunnen we allemaal beter wonen. En misschien hebben jullie, als omwonenden later ook deze wens. Dus wees mild in wat er gepland wordt en wees er zelfs blij mee.

Ik begrijp de zorgen van omwonenden, maar echt, deze appartementen zijn broodnodig. Met bezwaren wordt alleen maar gezorgd voor vertraging. En dat helpt niemand, ook omwonenden niet.

Wat ik extra wrang vind, is dat we in deze gemeente al jarenlang praten over nieuwbouw die juist bedoeld is voor mensen zoals ik. Maar het duurt zo lang. We zijn inmiddels jaren verder sinds de sloop van de Morgenster, en er is nog altijd geen duidelijke planning, geen uitgewerkte tekeningen die gedeeld worden, en veel onzekerheid.

Daarnaast zie ik hoe er weerstand komt vanuit omwonenden van de beoogde bouwlocatie. Dat is begrijpelijk – verandering roept vragen op – maar we moeten ook eerlijk zijn: ook zij zullen ooit willen of moeten doorstromen. Zonder beweging blijft iedereen zitten waar hij zit. En het probleem wordt alleen maar groter.

Bovendien is er bij de plannen weinig aandacht voor praktische zaken, zoals voldoende parkeerruimte. Als je echt wilt dat mensen daar prettig kunnen wonen, dus ook omwonenden, moet je daar als gemeente goed over nadenken.

Ik vraag de gemeente daarom: geef dit proces een duidelijke richting, een reëel tempo en echte prioriteit. Maak het mogelijk voor mensen zoals ik om door te stromen, zodat ook anderen weer een plek kunnen vinden. En omwonenden begrijp ik ook, maar ik verwacht ook dat zij andere belangen en vooruitgang begrijpen.

Blijven hangen in je eigen belang, dat levert niets op voor het grotere belang. Dat hebben we ook gemerkt bij het hospice. Dat gaat, ondanks bezwaren en procedures, ook gewoon door. Daarbij stond er voorheen al een schoolgebouw. Dus omwonenden, denk aan het grotere belang. Want dat is voor iedereen. Wellicht op termijn ook voor jullie.

Er zou nu eindelijk wel écht iets moeten gaan gebeuren. Van uitstel komt ook geen afstel.

Met meer passende en betaalbare alternatieven kunnen we zorgen dat iedereen op de plek woont die past bij zijn of haar levensfase. En dat is in ieders belang. Ook in het belang van omwonenden op termijn.

Daarom doe ik een oproep: neem als gemeente in het woonbeleid maar ook als omwonenden ook mensen zoals ik mee. Mensen die kleiner willen wonen, ruimte willen vrijmaken voor gezinnen, maar nu zelf klem zitten. Als we samen die doorstroming op de woningmarkt mogelijk maken, winnen we er allemaal bij – van starters tot gezinnen, tot senioren zoals ik. En ook als gemeente en omwonenden.

Dank jullie wel.

Met groet,

Agnes Kurpershoek